

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Tomasza Pniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2023 r.

sprawy **Z. K.**

oskarżonego z art. 190 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 7 września 2022 r. sygn. akt II K 1472/21

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżonego Z. K. na rzecz oskarżycielek posiłkowych J. D., B. Z. i M. J. po 840 złotych zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 871/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 7 września 2022 r. sygn. akt II K 1472/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, obrazę przepisów postępowania (zwłaszcza art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.), który to błąd wyrażał się w przyjęciu, że:</p> <p>- zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżony Z. K. od daty bliżej nieustalonej do dnia 29 czerwca 2021 roku wypowiadał groźby pozbawienia życia, spalenia oraz uszkodzenia mienia wobec M. J., B. Z. oraz J. D., które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, podczas gdy obiektywna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie dawała podstawy do przyjęcia odpowiedzialności tego oskarżonego za czyn zarzucony mu w akcie oskarżenia.</p> <p>- naruszenie przepisów postępowania poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia przez Sąd orzekający w I instancji zebranego w sprawie materiału dowodowego, co powinno stanowić obraz logicznego procesu myślowego, który doprowadził Sąd do określonego rozstrzygnięcia w sprawie a nie wybiórczym przedstawieniu wyłącznie tych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	dowodów i argumentów, które pasują do przyjętej koncepcji orzeczenia i pominięcie dowodów na korzyść oskarżonego, to zaś rażąco odbiega od obowiązku nałożonego na Sąd polegającego na swobodnej, a nie dowolnej ocenie dowodów.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzuty apelacji obrońcy sformułowane zostały w sposób niestandardowy, pozornie chaotyczny, eksponujący elementy poboczne, a ukrywający zarzut kardynalny – obraży art. 7 kpk. Skarżący bowiem w jednym akapicie kumulatywnie podniósł zarzut wtórny błędu w ustaleniach faktycznych, uzasadniając go jedynie naruszeniem zasady obiektywizmu przy ocenie dowodów, a i zarzut proceduralny prezentując w odwrotnej kolejności, twierdząc, że Sąd wybiórczo wziął pod uwagę tylko część dowodów, pomijając w swych rozważaniach niektóre z nich – choć dopiero w dalszej części zarzutu powiązał to z niewłaściwą, bo swobodną, oceną – już wszystkich dowodów. Trudno podejrzewać skarżącego o celowe gmatwanie zarzutów w sposób, prowokujący do ich uproszczonego, a przez to być może niepełnego, ustosunkowania się przez Sąd odwoławczy do ich rzeczywistej treści, tym niemniej zauważyć należy, że mimo zawilego sposobu ich wyartykułowania, ich istota, co wynika już w sposób oczywisty z uzasadnienia apelacji, sprowadza się do twierdzenia, że Sąd błędnie uznał zeznania wskazanych tam świadków (głównie pokrzywdzonych) za wiarygodne, miast je nawet w całości odrzucić, zaś wyjaśnienia oskarżonego i		

zeznania jego żony za niegodne wiary, a przez to (bez wyraźnego wskazania już, jakie to wiarygodne dowody Sąd miał pominąć) dokonał błędnych ustaleń co do tego, że oskarżony w ogóle wypowiadał słowa, które mogły stanowić groźby karalne.

Podstawowa teza apelacji obrońcy, dotycząca niewłaściwej oceny zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego, nie została tak naprawdę uzasadniona. Skarżący wskazał jedynie na fakt, że między stronami istnieje konflikt na tle współfinansowania kosztów korzystania z budynku (który nie był kwestionowany) oraz podniósł zarzuty, które nie wytrzymują logicznej krytyki (np. że gdyby oskarżony – kierowca zawodowy - nadużywał alkoholu, prędzej czy później zostałby zatrzymany jako pijany kierowca, a skoro nigdy go w takim stanie nie złapano – świadczyć to ma o tym, że alkoholu nie nadużywa, a pokrzywdzone kłamią). Sąd I instancji tymczasem przekonująco i logicznie wskazał, czemu uznał za godne wiary zbieżne i spójne zeznania pokrzywdzonych czy członków ich rodzin, a czemu nie uznał za godne wiary negujących je wyjaśnień oskarżonego czy zeznań jego żony, twierdzącej, że przez trzy lata zawsze była obok męża i nie mogło być sytuacji, by on mówił coś do innych domowników, a ona by tego nie słyszała. Trudno też uznać za trafny zarzut, iż niesłusznie Sąd ocenił dowody dotyczące interwencji policji – nie są logicznie twierdzenia, że skoro oskarżony nie został nigdy zatrzymany do wytrzeźwienia, to znaczy, że nigdy w czasie interwencji policjantów nie wypowiadał on wobec pokrzywdzonych żadnych niewłaściwych słów, w tym

odbieranych jako zapowiedzi zrobienia czegoś krzywdzącego.

Formalnie podchodząc do poszczególnych zarzutów apelacji – art. 4 kpk nie może być samodzielną podstawą apelacyjną, jako że jest przepisem ogólnym, dyrektywą postępowania, realizowaną kolejnymi, szczegółowymi i konkretnymi przepisami i by wykazać obrazę art. 4 kpk, należałoby powiązać go ze wskazaniem obrazę takiego konkretnego przepisu – co byłoby wystarczające samo w sobie, nawet bez przywoływania normy ogólnej. Skarżący powiązał go z zarzutem obrazę art. 7 kpk i 410 kpk – o pierwszym była mowa powyżej, co do drugiego, co też już wspomniano, skarżący nie wskazał, jakie to korzystne dla oskarżonego okoliczności, wynikające z wiarygodnych dowodów, zostały przez Sąd I instancji pominięte (dowody niewiarygodne nie mogą prowadzić do ustalania jakichkolwiek okoliczności) – Sąd uznał za wiarygodne i wziął pod uwagę przy dokonywaniu ustaleń faktycznych choćby wyjaśnienia oskarżonego, że między stronami toczy się spór o charakterze majątkowym, ale też dokumentację z KPP w Ł., z której wynika, że interweniujący policjanci osobiście nie zauważyli agresywnych zachowań oskarżonego. Trudno więc w ocenie Sądu odwoławczego uznać za zasadny zarzut, że Sąd I instancji na podstawie prawidłowo ocenionych dowodów ustalił jakieś istotne okoliczności, ale błędnie nie wziął ich pod uwagę.

Art. 5§2 kpk, który również znalazł się w treści zarzutu apelacji, także jest powiązany z oceną dowodów. Zarzut obrazę tego przepisu można

bowiem podnosić tylko wówczas, gdy nie kwestionuje się oceny dowodów – jeśli bowiem Sąd oceny tej dokona poprawnie, ale mimo to nie jest możliwe dokonanie niewątpliwych ustaleń faktycznych, wynikające z tego faktu wątpliwości Sąd ma obowiązek rozstrzygać na korzyść oskarżonego, a więc mogąc dokonać ustaleń dla niego niekorzystnych albo korzystnych, musi poczynić ustalenia dla oskarżonego korzystne. Tymczasem taka sytuacja w sprawie niniejszej w ogóle nie ma miejsca – skarżący nie twierdzi, że prawidłowa ocena dowodów stworzyła taką alternatywną sytuację, a rzekome wątpliwości wiąże nie z ustaleniami faktycznymi, ale z dokonywaniem oceny dowodów (przy której nota bene również wątpliwości nie ma, jako że Sąd I instancji dokonał jej prawidłowo).

Powiązane z tym są argumenty dotyczące zarzutu dokonania błędnych ustaleń faktycznych – zarzut ten jest wtórny wobec zarzutu obrazy przepisów procedury, prowadzących w procesie stosowania prawa do dokonania tych ustaleń. Już tylko wykazanie, że Sąd dopuścił się obrazy art. 7 kpk, mającej wpływ (istotny) na treść wyroku, równałoby się ze stwierdzeniem dokonania błędnych ustaleń faktycznych i nie byłoby konieczności podnoszenia zarzutu wtórnego. Adekwatnie, samodzielny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może być podnoszony wyłącznie przy braku kwestionowania art. 7 kpk. Jednocześnie, przy stawianiu takiego zarzutu jako wtórnego i przy uznaniu zarzutu proceduralnego za niezasadny, nie może być uznany za zasadny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych – zwłaszcza gdy wprost

z jego treści wynika, że jest on ściśle powiązany z błędną oceną zeznań i wyjaśnień („podczas gdy obiektywna ocena dowodów nie dawała podstawy...”).	
Wniosek	
O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia zarzucanego mu czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niezasadność zarzutów skutkowałą nietrafnością wniosku o jakąkolwiek zmianę wyroku, w szczególności poprzez uniewinnienie oskarżonego	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Bezasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II, III	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżonego (jego obrońcę), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi skarżący. Na koszty postępowania odwoławczego składają się zaś koszty zastępstwa procesowego za pełnomocnika z wyboru dla każdego z oskarżycieli posiłkowych – w tej sprawie wg norm przepisanych, w minimalnej wysokości 840 zł), opłata w wysokości należnej za I instancję oraz ryczałt za doręczenia korespondencji – w kwocie 20 zł.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana